

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 29 czerwca 2015 r.

Poz. 2329

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.164.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 24 czerwca 2015 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr V/49/15 z dnia 21 maja 2015 r. Rady Miejskiej we Fromborku w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Miasta i Gminy Frombork, w następującym zakresie:

- § 4 pkt 1, 2, 5, 6 i 8, § 5, § 7 ust. 2, § 13, § 15, oraz § 22 ust. 1, 2 i 3 załącznika do ww. uchwały.

UZASADNIENIE:

W dniu 21 maja 2015 r. Rada Miejska we Fromborku podjęła na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków /Dz. U. z 2015 r., poz. 139/, zwanej dalej ustawą, uchwałę Nr V/49/15 w sprawie uchwalenia regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków na terenie Miasta i Gminy Frombork. Zdaniem organu nadzoru, wskazane w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego postanowienia regulaminu, stanowiącego załącznik do uchwały, rażąco naruszają prawo.

I tak Rada w § 4 pkt 8 regulaminu zobowiązała odbiorców usług do „udostępniania przedsiębiorstwu dostępu do własnych ujęć wody i instalacji zasilanych z tych ujęć, a także połączonych z siecią własnych instalacji, jeżeli zachodzą uzasadnione przesłanki, że instalacje odbiorcy usług mogą negatywnie oddziaływać na poziom usług świadczonych przez przedsiębiorstwo”. Należy zauważyć, iż Rada nie jest uprawniona do określenia w przedmiotowej uchwale sytuacji, uprawniającej reprezentanta przedsiębiorstwa do wstępu na teren prywatnej nieruchomości. Przypadki te zostały wyraźnie wskazane w art. 7 ustawy, a Rada nie została upoważniona, mocą odrębnych przepisów, do poszerzania ich katalogu.

W § 7 ust. 2 regulaminu Rada, ustaliła, iż w przypadku, gdy przyłącza nie są w posiadaniu przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, odpowiedzialność tego przedsiębiorstwa za zapewnienie ciągłości i jakości świadczonych usług jest ograniczona do posiadanych przez przedsiębiorstwo urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. Przepis ten stanowi, niezgodną z prawem, modyfikację art. 5 ust. 2 ustawy. Zgodnie z tym przepisem „jeżeli umowa o zaopatrzeniu w wodę lub odprowadzaniu ścieków nie stanowi inaczej, odbiorca usług odpowiada za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych lub instalacji przyłączy kanalizacyjnych z urządzeniem pomiarowym włącznie”. Z przepisu tego wynika, iż jest dopuszczalne, wbrew zapisowi regulaminu, przeniesienia w drodze umowy odpowiedzialności za zapewnienie niezawodnego działania posiadanych instalacji i przyłączy wodociągowych lub instalacji i przyłączy kanalizacyjnych z urządzeniem pomiarowym włącznie na przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjnym. Powyższe uwagi odnoszą się również do § 5 regulaminu oraz § 4 pkt 1, 2, 5 i 6 regulaminu.

W § 13 regulaminu Rada przyjęła, iż długość okresu obrachunkowego określa umowa, przy czym jest to okres nie krótszy niż jeden miesiąc i nie dłuższy niż sześć miesięcy. W § 15 Rada wskazała, iż podstawą obciążenia odbiorcy usług należnościami za usługi świadczone przez przedsiębiorstwo jest faktura (ust. 1), a przy budynku wielolokalowym odrębna faktura dla zarządy lub właściciela takiego budynku oraz odrębne faktury dla osób korzystających z lokali w takim budynku (ust. 2). W ust. 3 tego paragrafu, określono termin otrzymania faktury przez odbiorcę, w ust. 4 termin zapłaty przez odbiorcę faktury, w ust. 5 ustalono, iż

zgłoszenie zastrzeżeń, co do wysokości kwoty z faktury nie wstrzymuje jej zapłaty, a w ust. 6 wskazano sposób zwrotu nadpłaty.

Tymczasem zgodnie z art. 6 ust. 3 pkt 2 ustawy, umowa na dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków zawiera w szczególności postanowienia dotyczące sposobu i terminów wzajemnych rozliczeń.

Tym samym, należy uznać, iż Rada w ramach określenia warunków i trybu zawierania umów, a tym samym realizacji upoważnienia z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy, nie ma kompetencji do stanowienia w tym zakresie, a wskazane powyżej przepisy tj. § 13, § 15 regulaminu zostały podjęte z przekroczeniem delegacji zawartej w tym przepisie.

W § 22 regulaminu dotyczącym technicznych warunków określających możliwość dostępu do usług wodociągowo-kanalizacyjnych, Rada Miejska z naruszeniem postanowień ustawy przyjęła, iż przedsiębiorstwo ma prawo odmówić przyłączenia nowego odbiorcy usług do istniejącej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej, jeżeli w wyniku przyłączenia warunki techniczne pogorszą się tak, że nie zostanie zachowany minimalny poziom usług, a w szczególności, jeżeli zabranie wymaganych zdolności produkcyjnych ujęć, stacji uzdatniania i oczyszczalni ścieków oraz zdolności dostawczych istniejących układów dystrybucji wody i odprowadzania ścieków (ust. 1), jeżeli przyłączenie do sieci spowoduje obniżenie poziomu usług w stopniu takim, że nie będą spełnione wymagania określające minimalny poziom usług (ust. 2), oraz jeżeli nie posiada technicznych możliwości świadczenia usług (ust. 3).

Powyższe pozostaje w sprzeczności z art. 15 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług.

W świetle przytoczonej regulacji przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne ma wyłącznie uprawnienie do wydawania warunków technicznych przyłączenia do sieci, a następnie dokonania odbioru wykonanego przyłącza, co ma służyć sprawdzeniu zgodności stanu faktycznego z wydanymi warunkami. Z przepisu 15 ust. 4 ustawy wyraźnie natomiast wynika obowiązek przedsiębiorstwa przyłączenia do sieci nieruchomości, o ile zostały spełnione powyższe warunki. Rada Miejska nie ma natomiast kompetencji dookreślania przesłanek negatywnych, tzn. odmowy przyłączenia nieruchomości do sieci. Podobnie orzekł też Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 19 września 2013 r. sygn.. akt IV Po/425/13.

W związku z tym, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

wz. WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
Grażyna Kluge
WICEWOJEWODA